

Arrest

nr. 140 637 van 9 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 7 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 maart 2014.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 14 mei 2014 met referentienummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 26 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. DRIESEN *loco* advocaat R. JESPERS en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 7 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 maart 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist.

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

De verzoekende partij voert een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan ten aanzien van S.J., zijn echtgenote met wie hij tevens een gemeenschappelijk kind zou hebben H.H.

Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een effectief gezinsleven, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting omtrent de proportionaliteitsafweging die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende te maken waarbij zij verwijst naar diverse rechtspraak en rechtsleer en daarnaast stelt zij dat ze een effectief gezinsleven heeft opgebouwd in België met voornoemde personen. Met dit betoog blijft zij echter in gebreke om concrete hinderpalen aan te voeren die het uitbouwen of verderzetten van haar gezinsleven dermate bemoeilijken om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Wat de theoretische kritiek betreft die de verzoekende partij ontwikkelt ten aanzien van de nagelaten proportionaliteitsafweging in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM, werd er reeds op gewezen dat het in casu niet gaat om een voortgezet verblijf zodat lid twee van voornoemd artikel 8 niet van toepassing is. Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen elementen aan. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging

op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert verder de schending aan van het hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar eveneens aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303. Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). In casu stelt de verzoekende partij dat wanneer hij gehoord werd, vastgesteld zou kunnen geweest zijn dat zijn psychische toestand en familiale toestand niet toelaten een bevel af te leveren, maar laat zij na aan te geven op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Zij zet deze omstandigheden niet verder uiteen, noch brengt zij enig begin van bewijs aan van zijn psychische toestand of met welke familiale elementen geen rekening werd gehouden. De schending van artikel 41 van het handvest wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij in de hoofding van haar middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, laat zij na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de aangevoerde bepaling schendt.

Het betoog van de verzoekende partij doet voor het overige geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), *Memorie van toelichting*, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 26 augustus 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 7 oktober 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 11 augustus 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "VzP stelt dat het BGV gebaseerd is op een eerder bevel van 2005, lang geleden, wij zijn bijna 10 jaar verder, intussen is haar leven veranderd: er is een gezinsleven, zij is gehuwd en heeft een kind. De bestreden beslissing heeft hiermee geenszins rekening gehouden en zij verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat verplicht het gezinsleven te onderzoeken. De bestreden beslissing verwijst enkel naar het feit dat zij als staatloze is erkend. Naar welk land wordt zij gerepatriëerd? Zij heeft ook een aanvraag artikel 9bis ingediend – het beroep tegen de weigering hiervan is nog hangende bij de Raad – en meent daarom in afwachting in België te moeten blijven. Zij bespreekt de beschikking: (1) Er is geen sprake van een voortgezet verblijf, het gaat om een bevel dus geen schending van artikel 8, tweede lid van het EVRM. VzP stelt dat in het verzoekschrift wordt verwezen naar rechtspraak RvS die zegt dat er ook bij een bevel om het grondgebied te verlaten een afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM dient te worden gemaakt, evenmin werd er een afweging in het licht van artikel 74/13 Vw gemaakt, zodat er minstens een schending is van de motiveringsplicht (2) er is een schending van het hoorrecht, dit dient

plaats te vinden tijdens de administratieve procedure en niet bij de Raad. Zij verwijst hierbij naar het udn-arrest van de Raad van 26 september 2014 met nr. 130 247, meer bepaald op pag. 8: zij moest in staat gesteld worden om haar standpunt mee te delen. Het is niet aan de VzP om op eigen initiatief alle nuttige inlichtingen te verschaffen aan het bestuur, er moest haar in het kader van artikel 74/13 Vw de kans worden gegeven om daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te kunnen maken. In het dossier is geen spoor terug te vinden dat VzP gehoord is geweest. Zij geeft aan dat er in vergelijking met het udn-arrest nog sterkere elementen zijn: een geboorteakte en een huwelijksakte. Indien DVZ hiervan op de hoogte zou geweest zijn, had de zaak een andere afloop kunnen hebben en was geen bevel afgeleverd. In het udn-arrest is er enkel een intentie om samen te wonen, hier zijn de elementen nog sterker. Zij toont een geboorteakte d.d. 26 juli 2012 van haar kind, geboren op 12 januari 2012 in Mortsel. VwP wijst erop dat er nergens sprake is in het dossier van een gezinsleven; zij verwijst naar haar nota, zij stelt dat zij geen enkel argument gehoord heeft waarom artikel 41 van het Handvest toegepast zou moeten worden en dat er in casu geen link is met het EU-recht; wat het hoorrecht betreft, volstaat het volgens haar naar de feiten te kijken (de asielaanvraag is afgesloten in 2006 en er is sprake van een gevangenisstraf voor VzP) en zij sluit zich aan bij de beschikking.”

2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partij op 26 augustus 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 11 augustus 2014, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van het in het verzoekschrift aangevoerde middel kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 11 augustus 2014 opgenomen grond.

2.2.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat zij als staatloze werd erkend en de verzoekende partij zich afvraagt naar welk land zij zal worden gerepatrieerd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en er *in casu* geen sprake is van een gedwongen tenuitvoerlegging. Het vertoog van de verzoekende partij mist aldus feitelijke grondslag.

De Raad wijst er tevens op dat de verzoekende partij een vreemdeling is in de zin van artikel 1 van de vreemdelingenwet en dat artikel 7 van de vreemdelingenwet onverkort op haar van toepassing is. De erkenning als staatloze heeft immers niet tot gevolg dat de illegaal in het land verblijvende vreemdeling als een rechtmatig verblijvende vreemdeling moet worden beschouwd (Cass. 19 mei 2008, AR S.07.0078.N; RvS nr. 219.247 van 8 mei 2012; RvS 2 februari 2005, nr. 140.054; RvS nr. 140.046 van 2 februari 2005). De verzoekende partij toont *in casu* ook niet aan dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere staat waarmee zij banden zou hebben.

2.2.3 In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dat zij hiertegen een beroep heeft ingediend, merkt de Raad op dat het bij de Raad tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen onontvankelijk wordt verklaard ingestelde beroep geen schorsende werking heeft. Aan de verzoekende partij kon zodoende een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven.

2.2.4 In de mate waarin de verzoekende partij van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: het EVRM) een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, merkt de Raad op dat voormelde beschouwing juridische grondslag mist. Artikel 8 van het EVRM legt immers geen bijzondere motiveringsplicht op (RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

2.2.5 Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, Pb.C. 18 december 2000, afl. 364, 1 (hierna: het Handvest) en het daarin vervatte recht om te worden gehoord en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met haar gezins- en familielevens – m.n. het feit dat zij gehuwd is en een kind heeft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met voormeld betoog geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking d.d. 11 augustus 2014 wordt gesteld. In de arresten *Sophie Mukarubega* en *Khaled Boudjlida* van respectievelijk 5 november 2014 en 11 december 2014 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie immers geoordeeld dat “de vaststelling van een

terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, zodat het recht om te worden gehoord dus niet aldus kan worden uitgelegd dat de bevoegde nationale autoriteit die voornemens is om tegen een illegaal verblijvende derdelander tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze zou moeten horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.” Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 23 november 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend en dat voornoemde aanvraag op 25 februari 2014, i.e. enkele dagen voor de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk werd verklaard. Aangezien de verzoekende partij naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen ruimschoots de gelegenheid heeft gehad alle nuttige informatie betreffende haar gezins- en familielevens te verschaffen aan de gemachtigde, kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat zij – alvorens de gemachtigde van de staatssecretaris overging tot het nemen van de bestreden beslissing – andermaal had moeten worden gehoord. De schending van artikel 41 van het Handvest en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET